

“Кавказ”? Тоді коментуйте так само масштабно “науково” “Неофітів”, “Марію”... Те саме стосується “Гайдамаків”... Але цитуємо далі: “Розділ 3: “Стан культурного, інтелектуального, літературного життя в Європі, Росії й Україні на поч. ХІХ ст.” Про подібні речі стисло повідомляється всього лиш у преамбулі до єдиного головного: “Література поч. ХІХ ст.” Зрозуміло, українська... І, за браком часу, останнє: зарахування до ряду високозначущих літературних фактів “театру корифеїв”. Є драматургія і є театр. З різними мовами і різною художньою живоїстотністю. То ж чи можна геніальною грою М.Заньковецької, приміром, у “Безталанній” піднімати до розряду геніальних саму “Безталанну”. Не як сценічний, а як літературний передовсім твір?..

Усе мною мовлене належить до давно усталених переконань. Серед яких варто назвати ще одне: історія нашої літератури не потребує ні десяти, ні навіть п’яти томів. Хіба історія долітературності й біля літературності, тобто балачок про все й нічого. З метою реанімувати царат, Леніна, Сталіна, Брежньєва. Не розумію тільки, для чого?

Я ідею контекстів не формулюю (це те саме, що формулювати ідею діалогічності), а всього лише вказую на їхню в історії нашої літератури присутність. Та й не лише нашої. Стосовно ж “феномену української літератури” і його історико-літературних кордонів можна говорити різне. У тому числі й із Гоголем-малоросом. Хоч не зайве нагадати: слова “українець” не знайти навіть у Шевченка. На одміну від його вмісту та змісту, який саме Шевченковою творчістю був уперше застовблений...

Наші презентації

Микола Сулима.

Українська драматургія XVII – XVIII ст. – К.: ПЦ “Фоліант”; ВД “Стилос”, 2005. – 368 с.

Досліджуються особливості української драматургії XVII–XVIII ст., розглядається сюжетний репертуар, визначається роль хору та інтермедії, простежується процес формування ремарки і звільнення від декламаційності та ін. Окремі розділи присвячено історичній драмі, а також адаптованим варіантам різдвяної і великодньої драми. Простежується також відлуння давньої шкільної драми у новій і новітній українській драматургії, вперше публікується невідомий вільнюський список “Слова о збуренню пекла”. У ґрунтовній вступній статті автор розглядає основні аспекти дослідження української драми XVII–XVIII ст.

Микола Сулима.

Грѣхи розмаїті: Єпитимійні справи XVII – XVIII ст. – К.: Фенікс, 2005. – 256 с.

У книжці досліджуються виявлені у фондах Київської, Білгородської, Волинської, Катеринославської, Переяславсько-Бориспільської, Слобідської, Херсонської та Чернігівської духовних консисторій єпитимістних справ, що зберігаються в архівосховищах України. Окреслено єпитимістний дискурс українського фольклору та позаконфесійної літератури.

